

[Orla Møller.]

lægget for den økonomiske politik. Det skyldes ikke, at den resterende del af oplægget om den kommende lovgivning ikke er lige så vigtig, men tinget får i detaljer mulighed for at drøfte forslagene, når de fremkommer. Der er allerede lagt en række forslag frem, der tager sigte på at gennemføre tilslutningen til EF. Generelt kan det siges om de øvrige forslag, at de, hvad udgifter angår, er tilbageholdende og dermed udtryk for regeringens forsigtige linje, når det drejer sig om udgiftspolitikken. Forslagene sigter direkte på at videreføre den reformpolitik, regeringen lagde op til for et år siden.

Vi hilser i socialdemokratiet med tilfredshed, at der i socialpolitikken er tale om et bredt sigte, hvorunder hører både at sikre borgernes sociale sikkerhed og rettigheder, og at dér hører fuld beskæftigelse og retten til en god bolig med. Vi imødeser derfor også det forslag til langsigtet boligpolitik, der er bebudet i åbningstalen.

Jeg skal af mange grunde kun nævne yderligere to punkter. For at skabe de bedste menneskelige miljøer — og her gælder det ikke blot spørgsmålet om bekæmpelse af forureningen, men også langt videre perspektiver — må der en omfattende lands- og regionplanlægning i gang. Ikke mindst må det åbne land og de rekreative arealer fortsat sikres. Ved en fornuftig planlægning kan også egnsudviklingsmæssige hensyn tages.

Regeringen nøjes med disse antydninger af en fortsat betydningsfuld lovgivning. Noget mere markeret står forslaget om en reform af folkeskolen, fordi ministerens forslag eller udkast til forslag gennem nogen tid har været gennemdrøftet ved mange møder ude over landet. Det er faktisk trist, at så meget af debatten er kommet til at dreje sig om eksamen eller ikke eksamen. Jeg tror og håber på, at debatten kan drejes, når ministeren får fremsat sit forslag til folketingsbeslutning om en 12-årig uddannelsespligt. Så vil det sikkert være langt lettere at se folkeskoleuddannelsen og alle de overliggende uddannelsesforløb i sammenhæng og derved få det enkelte problem om eksamen anbragt i dets rette sammenhæng.

Jeg skal ikke gå dybere ind på de mange forslag, som den skriftlige del af åbningsta-

len giver meddelelse om, men til sidst — jeg var lige ved at sige på vanlig vis — fremsætte nogle betragtninger om samarbejdet i folketinget, bl. a. fordi adskillige, siden folkeafstemningsresultatet blev kendt og siden statsminister J. O. Krag's afgang, har udtalt sig om sagen og gjort det efter min mening på en nærmest ejendommeligt forvirrende måde.

For det første må jeg sige, at folkeafstemningen ikke har noget med regeringens parlamentariske situation at gøre. SF har ved statsministerskiftet peget på en socialdemokratisk leder af regeringen. Dermed er det parlamentariske grundlag i orden. Det betyder naturligvis ikke, at regeringen er sikker på til enhver tid at have sit grundlag i orden; en mindretalsregering er netop karakteriseret ved at leve en risikofyldt tilværelse. At risikoen så i praksis nok ikke er så stor, er en ganske anden sag.

Det andet forhold, der er blevet drøftet, er folkeafstemningens virkninger for tingets modstandere af tilslutning til EF. Det kan naturligvis ikke være sådan, at modstanderne nu er nødt til at gå ind for tilslutning til EF. En logisk konsekvens af et sådant synspunkt ville være, at den tabende part ved et folketingsvalg måtte gå ind for de synspunkter, der sejrede. Man kan ikke afdrøftede dette synspunkt ved at trække forskellen mellem et almindeligt valg og en folkeafstemning stærkt op. Efter min opfattelse kan modstanderne af EF ikke længere føre kamp imod tilslutningen, men de har ingen forpligtelse til at stemme for de nødvendige følgelove af folkeafstemningen. Det kan de, hvis de vil, og hvis de skulle være kommet til sandheds erkendelse. Men forpligtelsen til at få disse love vedtaget hviler nu som før på de medlemmer af tinget, der stemte for tilslutning til EF.

Til sidst kun et enkelt synspunkt mere om samarbejdet i tinget. Jeg har bemærket, at hr. Ninn-Hansen på de konservatives landsrådsmøde i weekenden har optrådt som en slags politisk doktor. Her har han givet udtryk for, at den sunde del af socialdemokratiet skulle være mere interesseret i et samarbejde til højre i salen end med SF. Både hr. Ninn-Hansen og flere andre politikere i VKR-fløjen opfordrer os direkte til at afskære os fra et samarbejde med SF. Hvor